

at give disse Betragtninger en særlig Form, som jeg skal søge at udvikle saa kort som muligt. Lovforslaget deles sig i to Hovedtanter, den ene indeholdes i § 6, det er Skovflytningen eller Skovblanding, den anden i § 1, det er Forvandlingen af Skovarealet til Agerland, som vil give et større Udbytte end Skovland. Man har foreslaaet at bringe Bestemmelserne i § 1 til Anvendelse, støttende sig til det Udbytte, man anslaaer som Resultatet af § 6, og det gjælder altsaa om at komme paa det Nene med, om vi virkelig af § 6 tør vente os det, som Regjeringen har troet, at den vilde give. § 6 gaaer ud paa, under Tilbud af visse Fordele, at føre Folk hen til, paa Borden, der hidtil ere tildeels aldeles udnyttede og tildeels saa ringe dyrkede, at man ikke af dem som Agerland venter sig noget særdeles Udbytte, at tilveiebringe Skovplantning. Det er allerede blevet berørt og atter af den ærede sidste Taler blevet fremhævet, at det vistnok er meget tvivlsomt, om det, der er tilbudt i det foreliggende Lovudkast, er tilstrækkeligt til i det Hele taget at føre ind paa en saadan Wei. Den hele Tanke, som gjør sig gjældende her, og som muligviis for Nogle er ny, er forøvrigt vistnok en gammel Bekjendt for Flere; den har været fremført ved flere Leiligheder, den har navnlig været drøftet i større Forsamlinger, og den høitagtede Indenrigsminister, som nu har bragt den frem, har tidligere havt Leilighed til varmt at tale til dens Forsvar i en større Forsamling. Jeg maa oprigtigt tilstaae, at, skjøndt dette Forslag her møder mig som en gammel Bekjendt, saa har jeg dog, uagtet jeg i den mellemliggende Tid virkelig mange Gange har henvendt Tanken og Opmærksomheden paa det Rigtige eller Urigtige deri, ikke kunnet komme til med Uforbeholdenhed at kunne slutte mig til det. — Jeg skal meget gjerne gaae ind paa den Tanke, der ligger i § 6, men jeg troer ikke, at den, saaledes som den er udtrykt, vil føre til et ønskeligt Maal. Der er Ingen, der bedre end den høitagtede Indenrigsminister selv veed, hvor vanskeligt det er paa Borden af det Slags, som Alle her navnlig have sigtet til, nemlig vesterpaa i Sjælland, hvor man især anseer Skovvæxt for ønskelig i særdeles mange Henseender, at faae Noget udrettet ved de Fordele, som Lovudkastet byder. Enhver, der har Erfaring og har gjort Forsøg i denne Retning, er sandelig meget snart kommen paa det Nene med, at en Mandes Levetid er aldeles utilstrækkelig til i den Heenseende at naae til et Udbytte. Hvad spares der da nu her? Der spares under visse Omstændigheder 3 Mk. pr. Tønde Land om Aaret, under andre 2 Mk., og under de alleruheldigste 1 Mk. pr. Tønde Land, og hvad har dette at betyde i et Tidsløb af en Snees Aar ligeoverfor de Midler, der skulle anvendes for i det væstlige Sjælland at tilveiebringe Skov? Nei, et saadant Forslag maatte staae i Forbindelse med et ganske andet, meget videre gaaende Tilbud. Hvisken privat Mand vil gaae hen og anvende store Midler paa at fremkalde Skov under de meest uheldige Omstændigheder, naar han veed, at det forud er givet, at ifølge vor Lovgivning og alle vore Forhold vilde disse Anstrengelser, som han har anvendt paa golde Borden, ingenlunde give noget som helst Udbytte i hans Levetid, ja, hvad der er meget værre, ikke give hans Efterladte nogensomhelst Udbytte til at erholde Noget for det, han har anvendt paa Borden. For at man skulde friste Folk til at komme ind paa denne Wei, maatte der ved Siden af denne Bestemmelse gaae en anden, der sikrede imod Afhændelsen af slige Forbudsstrækninger, saaledes, at der kunde være stillet i Udbytte, at Vedkommendes Efterladte, naar de vilde fortsætte de Anstrengelser, deres Forgænger har gjort, efter lange Tidens Løb kunde faae et tarveligt Udbytte af det meget Arbejde og de Pengesummer, der ere anvendte. At opnaae dette er under vore nuværende Forhold meget vanskeligt; thi at belægge slige Borden med fidecommissariske Baand, lader sig ikke gjøre, da det aldeles strider imod Grundlovens Bestemmelser, og at omgaae disse Bestemmelser ved at tilsikre Vedkommende Besiddelsen af denne Forbeholdendom i et vist Tidsrum, f. Ex. 100 Aar, staaer allerede i saa stor Strid med den Tanke, som gjør sig gjældende i hele vor Grundlov, at jeg vilde ansee det for høist usandsynligt, at man vilde kunne føre noget Saadant igjennem. Men naar man virkelig skulde ønske at opnaae Noget i denne Retning, saa troer jeg ikke, at det kan gjøres